

פרק שני

המשחק של שחור-לבן

כשלמדנו לספור אחת שתים שלוש, וכשלמדנו אלף בית גימל, לא סיפרו לנו על המשחק של שחור-לבן. זה לא משחק יותר מסויר, אבל הוא נמצא בין הדברים שעליהם לא מדברים. ראשית, בואו נראה שככל חמשת החושים שלנו הם צורות שונות של אותו חוש בסיסי - אישחו סוג של מגע. ראייה הינה מגע עדין מאד. העיניים נוגעות, או חשות, בגלוי אוור וכן הן מאפשרות לנו לבוא ב מגע עם דברים שמחוץ להישג ידנו. בדומה לכך, האזניים נוגעות בגלוי קול הנמצאים באוויר, והאף בחלקיקי אבקה וגז עיריים. אבל החושים בנויים מtabנויות ושרשראות מסובכות, שבנויות מנאורונים בודדים שמסוגלים להיות באחד משני מצבים בלבד: דולק או כבוי. הנאורון הבודד מעביר למוח המרכזי אותן מה שנקרא **או לא** - זה הכל. אבל, כפי שאנו יודעים מהמחשבים הפעילים בשיטה הבינארית, שבה קיימות רק הספורות אפס ואחת, ממרכיבים פשוטים אלה ניתן להרכיב Tabניות סבוכות ומופלאים עד מאד.

במובן זה, מערכת העצבים הנאורנית שלנו, ומהשטים מבסיסי 0/1 דומים לכל דבר אחר, כי העולם הפיזיקלי מורכב באופן בסיסי מוויברציות. בין אם אנחנו חושבים על הויברציות הללו במונחי גלים או חלקיקים, או אולי גלקטיקים, אף פעם לא נמצא شيئا של גל ללא שפל, או חלקיק ללא מרוח, או חלל, בין ובין האחרים. במקרים אחרות, אין דבר כזה כמו חצי גל, או חלקיקzelfuallymo שלם חלול סביבו. כך גם אין Dolk ללא כבוי, ואין מעלה בלי למטה.

למרות שקוולות בתקירות גבוהה של ויברציות נשמעים לכוארה רציפים, צליל טהור, למעשה לא כר הדבר. כל צליל הוא למעשה רצף של קול/Dמהה, אלא שהאוזן לא עוקבת אחרי הרצף באופן מודע, כשהחלופים מהירים מדי. אנו חשים בכיר רק, למשל, בצלילים הנומוכים ביותר של העוגב. גם אור איננו אוור טהור, אלא אור/חושך. האור פועם בגלים, בתנועה החיונית של מעלה/מטה, ובתנאים מסוימים ניתן לסנן בין מהירות ויברציות האור ובין עצמים נעים כר שיראו כאילו הם עומדים במנוחה. זו הסיבה, שאין להשתמש באור ניאון בתוך נגירה, כי תדריות האור עלולה להתאים לבדוק למהירות המשור, והמסורת נראה אז כאילו הוא עומד.

בעוד העין והאוזן ממש חשים ומגיבים גם לחלק העולה וגם לחלק היורד של הוויברציות, המוח, ככלומר תשומת לבנו המודעת, שמה לב רק לחלק העולה. היא מתעלמת מן החושך, הדממה, ומונ הרווחה ה"כבי". העקרון הכללי הוא שההכרה מתעלמת ממרוחים, אבל לא מסוגלת לחוש שום פיעמת אנרגיה בלבדיהם. אם תניח את ידך על ברכה של נערה מושכת, ותשאיר אותה שם ללא תזואה, היא עלולה להפסיק לחוש בה. אבל אם תמשיך לטפוח על הברך, היא תבין מיד שאתה שם ושאתה מעוניין. אבל היא חשה, ואתה מקווה שגם מעריכה, את המגע יותר מאשר העזיבה. למורות זאת, בדיקת הדברים שאנו חוננו מאמינים שקיימים הם תמיד מהסוג של דלוק/כבי. "כן"ים לבד ו"לא"ים בלבד לא קיימים.

הרבה אנשים חושבים, שב嗾ה למויאה הם שומעים פשוט רצף של צלילים, בלבד או בצירופים הנקרים אקורדים. אם היה הדבר נכון, כפי שקרה במקרים יוצאי הדופן של מי שאינו לו שום שמייה מואיקלית, הם לא היו שומעים שום מואיקה, שום לחן, רק רצף של צלילים. שמייה לחן היא שמייה המרוחים בין הצלילים, למורות שתיכן שאינו מודע לכך, ולמורות שהמרוחים הללו אינם הפסיקות של שקט, אלא "צעדים" באורך משתנה בין נקודות על הסולם המואיקלי. צעדים או מרוחים אלה הם חללים שמייתים, להבדיל מחללי מקום בין גופים או חללי זמן בין מאורעות.

עדין, הנוהג הרגיל של ההכרה המודעת הוא להתעלם ממרוחים, בנסיבות שונות. מרבית האנשים חושבים למשל שחלל הוא "סתם כלום", אלא אם כן הוא מלא באוויר. הם מתפלאים בכך כשאננים או אדריכלים מדברים על סוגים ותכונות של חלל, ועוד יותר כמשמעות החלל על אור הכוכבים. בغالל הנוהג עמוק, חלל מטופט, חלל סופי והשפעת החלל על אור הכוכבים. במקרה של להתעלם מרוחוי-חלל, אנחנו לא רואים שכמו שקול הוא וירציה של קול/דממה, כל היקום (כלומר, כל היום), הוא וירציה של גוף/חלל. כי גופים וחיללים הולכים יחד ללא הפרד כמו פנים וחוץ. חלל הוא **היחס** בין גופים, ובludeיו לא יתכונו לא אנרגיה ולא תנועה.

אם ישנו גוף, רק כדור בוודד אחד, ללא חלל סביבו, אין שום דרך שביעולם שנוכל לתפוס או להרגיש בו בתווך כדור או כל צורה אחרת. אם לא היה שום דבר חוץ ממנו, לא **היה** לו חוץ. זה היה אולי אלוהים, אבל בטח שלא גוף! באותו אופן, גם אם היה רק חלל בלי כלום בתוכו, לא היה זה כלל חלל. כי אין חלל

אלא חלל בין דברים, בთוך דברים, או מחוץ לדברים. لكن חלל הוא היחס בין גופים.

האם נוכל להעלות על הדעת גוף בודד אחד, הcador היחידי ביקום באמצע חלל ריק? יתכן, אך לכדור זהה לא תהיה שום אנרגיה, שום תנועה. ביחס **למה** היינו יכולים להגיד שהוא נע? אנחנו אומרים על דברים שהם נעים רק כמשמעותם אחרים, שהם נייחים באופן ייחסי, כי תנועה היא למעשה תנועה/מנוחה. אז בוואו ניקח שני כדורים, ונראה אם הם מתקרבים אחד לשני או מתרחקים. וודאי, כתע ישנה תנועה, אך מי מהשניים נע? הcador הראשון, הcador השני, או שניהם? אין שום דרך להכריע. כל התשובות נכונות ושגויות באותו מידה. בוואו נכנס כדור שלישי. הcador הראשון והשני נשארים באותו מרחק האחד מהשני, אך הcador השלישי מתקרב אליהם או מתרחק. האם? אולי כדור אחד ושניים נעים יחד, אל שלוש או ממנה, או אולי אחד ושניים מתקרבים לשולש כשלוש מתקרב אליהם, כך שכולם בתנועה? איך נכריע בשאלת? תשובה אפשרית אחת היא שכיוון שאחד ושתים נשארים יחד, הם מהווים קבוצה וגם מהווים רוב. כוח הצבעה שלהם יכريع בכך מי נע וממי לא. אבל אם שלוש לא יכול לנצח אותם הוא יכול להציג אליהם, ואם כל השלושה ישארו באותו מרחק אחד מהשני, הקבוצה כגוף אחד לא תוכל לנوع. אף אחד לא יוכל אפילו לומר לשני האחרים "למה אתה נדבק אליו" כי לקבוצה כckaבוצה לא תהיה כל נקודת התייחסות, לדעת אם היא נעה או לא.

שמו לב ששבשה שני כדורים הנמצאים לבדים יכולים לנوع רק בקו ישר, שלושה יכולים לנوع על פני משורר, אך לא בשלושה ממדים. ברגע שנוסף כדור רביעי, מקבל את הממד השלישי, ממד העומק, וכעת נראה שהcador הרביעי יכול לעמוד בנפרד מהשלושה, להתבונן בהתנהגותם מנוקדת מבט אובייקטיבית, ולהיות שופט. אבל, כשוספנו את הרביעי, מי מהם הוא הרביעי? כל אחד מהם יכול להיות בממד השלישי ביחס לשולשת האחרים. אפשר לקרוא לזה "שיעור ראשון בתורת היחסות". העיקרו נשאר דומה, ולא חשוב כמה כדורים נוספים, וכך הוא נכוון לגבי כל גורמי השמיים ביקום זהה ולגבי כל הצופים בתנועתם, יהיה מיקום אשר יהיה. ניתן לראות כל גלקסיה, כל כוכב, וכל צופה כאילו היו נקודת התייחסות המרכזית, כך שכל דבר הוא מרכזי ביחס לכל דבר אחר!

שמו לב שבכל הדיון זהה התעלמנו מאפשרות אחת. נניח שהcadors לא נעים כלל, אבל החלל שביניהם נע. בסופו של דבר, אנחנו מדברים על מרחק (כלומר חלל), שגדל או קטן כאילו היה משהו, דבר שיכול לעשות משהו. זו

הבעיה עם היקום המתרחב. האם הגלקסיות האחרות מתרחקות משלנו, או שלנו מהן, או כולן בכלל? האסטרונומים מנסים ליישב את הקושיה באמצעות שהחלה עצמה מתרחב. אבל, שוב, מי המחליט? מה זו, הגלקסיות או החלל? העובדה ששם הכרעה לא יכולה להתקבל היא בעצמה הרמז לתשובה: לא רק **שגם** הגלקסיות **וגם** החלל מתפשטים (כאילו היו שני גורמים נפרדים), אלא משחו שעליינו לכנות בצורה שלומיאלית בשם גלקסיות/חלל, או גוף/חלל, הוא המתפשט.

הבעיה צעה ועולה, כי הצבנו את השאלה בצורה שגوية. הנחנו שגוףים הם דבר אחד וחיל הוא דבר לامرיו אחר, או שהחלל הוא סתם כלום. ואז רأינו שהחלל הוא לא סתם כלום, כי הגוףים לא יכולים להתקיים בלבדיו. אבל הטעות ההתחלתית הייתה לחשב על הגוף ועל החלל כעל שני דברים נפרדים, במקום כשני היבטים של אותו דבר. הנקודה היא שהם שונים אך בלתי נפרדים, כמו הצד הקדמי והצד האחורי של חתול. הפרד ביניהם, והחתול מת. קח מן הגל את השיא, ואין לך שפל.

פתרון דומה מתאים לבעה עתיקת היומין של סיבה ותוצאה. אנחנו מאמינים שלכל דבר ולכל מאורע חייבת להיות סיבה, ככלומר, דבר(ים) או מאורע(ות) **אחרים**, והמאורע עצמו יהיה בבואה העת סיבה לתוצאות אחרות. אז איך מובילה הסיבה לתוצאות? ועוד יותר מסובך, אם כל מה שאני חשב או עשה הוא אוסף של תוצאות, לפחות חייבת להיות סיבות הנמשכות אחריה בעבר און סופי. אם כך, איני יכול למנוע מה שאני עשה. אני פשוט בובה המונעת של ידי חוטים, שנמשכים לעבר לימים קדומים, הרחק מעבר לטוויה ריאיתית.

שוב, זו בעיה הנובעת מהצבת השאלה הלא נכוןה. הנה מישחו שלא ראה חתול מימי. הוא מתבונן דרך סדק צר בגדר, ומצד שני של הגדר, מטהלך לו חתול. הוא רואה ראשית את הראש, אחר כך גוף פרוותי שצורתו פחות מוגדרת, ולאחר מכן זנב. יוצא מן הכלל! החתול מסתובב לאחר ופושע חזרה, ושוב הוא רואה ראש, ומעט אחר כן את הזנב. הרץ מתחילה להיראות כמו שהוא סדייר ואני. אך שוב, החתול מסתובב, ושוב הוא חוצה ברצף הרגיל: קודם ראש, אחר כן זנב. מכאן הוא מסיק **שהairoע ראש** הוא הסיבה הקבועה והכרחית לאירוע **זנב**, שאיןנו אלא תוצאה של הראש. הבירבור האבסורדי והמלבלל זהה נובע מחוסר היכולת לראות שהראש והזנב הולכים ביחד: הם כולם חתול אחד.

החתול לא נולד בתור ראש אשר, כמו זמן מאוחר יותר, גרם לנוב. הוא נולד כולם כיחידה אחת, חתול ראש-זנב. הזרה של הצופה שלנו הייתה שהוא התבונן בו דרך סדק צר, ולא יכול היה לראות את כל החתול בחתת אחת.

הסדק הצר בגדיר דומה מאד לדרך שבה אנחנו מתבוננים בחים תוך שימוש בתשומת לב מוקדמת. כשאנו שמים לב למשהו, אנחנו מתעלמים מכל היתר. תשומת לב היא תפיסה מצומצמת. זו התבוננות בחים חתיכה אחר חתיכה, תוך שימוש בזיכרון כדי לחרוץ את החתיכות ייחדיו - כמו בדיקה של חדר חשוך באמצעות פנס עם אלומת אור צרה מאוד. לתפיסה מצומצמת כזו יש יתרון של חdots ובהירות, אך היא מתמקדת באזרע אחד של העולם אחרי השני, ובתו נוף אחד אחר השני. במקום שאין תווי נוף, אלא רק חלל או משטח אחד, היא איכשהו משתעמת, ותרה סיבב אחרי תווי נוף נוספים. תשומת לב דומה לכך למנגנון סריקה של מכ"ם או טלוויזיה, וחוקרים מצאו באמת הוכחות שבמהות מתרחשת פעילות דומה.

אבל, מי שמשתמש בתהיליך הסרייה, תהlixir שבודק את העולם חתיכה אחר חתיכה, משתמש במהרה שהעולם איןנו אלא אוסף של חתיכות, והוא קורא להן דברים או אירועים נפרדים. אומרים שנitinן לחשוב רק על דבר אחד בו זמנית. האמת היא, שבהתבוננות בעולם חתיכה אחר חתיכה אנחנו משכנעים את עצמנו שהוא בני מדברים נפרדים, וכך אנו מסתבכים בשאלת כיצד הדברים הללו קשורים ואיך הם גורמים אחד לשני. הבעייה לא הייתה מתעוררת, אילו היינו שמים לב שرك דרך התבוננותנו בעולם היא ש��צתה אותו לחתיכות, דברים, מאורעות, סיבות ותוצאות נפרדות. בגללה אנחנו לא רואים שכל העולם הוא חתיכה אחת כמו החתול ראש/זנב.

لتשומת לב אנחנו קוראים גם **הבחנה**. להבחן פירושו לבחור, להתייחס לכמה מהדברים שנתפסים,כמה מהthewים שבעולם, קרואים ליתר תשומת לב, יותר משמעותיים מאחרים. לאלה אנחנו מקדישים תשומת לב ומהיתר אנחנו מתעלמים - וכך תשומת לב מודעת היא בו זמנית גם התעלמות, עצימת עיניים - למרות שהיא מעניקה לנו תמונה ברורה וחיה של הדברים אליהם בחרנו לשים לב. פיזית, אנחנו רואים, שומעים, מריחים, טועמים וממששים אינספור פרטים אליהם מעולם לא שמננו לב. אתה יכול לנוהג ארבעים קילומטר ולדבר כל הזמן עם חבר. שמת לב לשיחה וرك אותה זוכר, אבל איכשהו הגבת גם לדרכ, למכוונות אחרות, לרמזורים, והשד ידע מה עוד, בלי שמש שמת אליהם לב, או מיקדט עליהם את הפנס המנטלי שלהם. אתה יכול גם לשוחח עם מישחו

בנסיבות בלי שתזוכר איזה בגדים הוא לבש, כי הם לא נראו ראויים לתשומת לבך או שימושיים עבורך. ברור עם זאת שעיניך ועצביך כן היגבו לבגדים הללו. רأית, אבל לא ממש התבוננת.

כנראה שאנו שמים לב בטהילך כפול שבו הגורם הראשון הוא בחירה של הנושא המעניין או החשוב. הגורם השני, שפועל בו זמני עם הראשון, הוא הצורך בסימון או תיוג של כל דבר שניתו לשום אליו לב. תיוג היא שיטת סימול - מילים, מספרים, סימנים, צורות פשוטות (למשל ריבועים או משולשים), תווים מוזיקליים, אותיות, סימניות (כמו בסינית), וסקאלות לחלוקת והבחנה בין צבעים וצללים שונים. סמלים כאלה מאפשרים לנו למיין את חתיכות התפיסה שלנו. הסמלים הם התווות על המגירות שלתוכן ממיין הזיכרון שלנו את החתיכות, אבל קשה יותר להבחן בחתיכה כלשהי שאין עליה תווית. לא סקימוסים יש חמש מילים לסוגים שונים של שלג, כי הם חיים אותו והוא חשוב להם. אך בשפת האצטקים הייתה רק מילה אחת לשlag, גשם וברד.

מה קובע למה נבחר לשום לב? הדבר הראשון (בהתיגות שמיד נראה), הוא: כל מה שנראה מועיל או מזיך להישרדותנו, לסתוטס החברתי שלנו, ולביטחון האגו שלנו. הגורם השני, בתיאום סימולטני עם הראשון, הוא המבנה והלוגיקה של כל שיטות הסימול שלמדנו מאחרים, מחברתנו ומחברותנו. קשה מאד להבחן בדבר שאין לו תיאור בשפות העומדות לרשותנו (שפה מילולית, מתמטית או מוזיקלית). אין בעברית או באנגלית מילה לסוג ההרגשה הנקרה בפניה "יגן", ונוכל להבין אותו רק אם נפתח את לבנו לסייעות שבഹן היפנים משתמשים במילה זו.⁵

עלולם חייבים להיות אין סוףתו נוף ומדדים, אליהם מגיבים החושים שלנו ללא תשומת לב מודעת מצדנו, שלא לדבר על הויברציות (כמו קרניות קוסמיות) אשר החושים שלנו אינם מכונים כלל לאורך הגל שלهن. אילו תפנסנו את כל הויברציות בו זמנית, הייתה מתחוללת אצלנו מהומה רבתי, כמו בשעה שימושו הולם בכל הקלדים על הפסנתר בלבד. אך ישנו שני גורמים שאנו מתעלמים מהם ואשר יכולים בהחלטה להיכנס למודעותנו, וההתעלמות מהם היא המפרנס העיקרי של אשליית האגו ושל הכישלון לראות כי כל אחד מאתנו הוא אותו עצמי בתחרופות. הגורם הראשון הוא חוסר ההבנה שהוא שנקרא

⁵"להבחן בשמש השוקעת מאחוריו גבעה עטורת פרחים, לשוטט כה וכנה ביער עד שלא מחשבה על חזקה, לעמוד על החוף ולבחות בסוויה הנעלמת מאחוריו איהם מרוחקים, להרהר במעוף אווזי הבר הנראים ונסתורים חלופות בין הענפים" (סיאמי) כל אלה הם "יגן", אך מה משותף לכלם?

ניגודים, כמו אור וחושך, קול ודממה, מוצק וחליל פנים וחוץ, דולק וככבי, מופיע ונעלם, סיבה ותוצאה, הנם כתבים או היבטים של אותו דבר. אבל אין לנו שום מילה לתיאור העובדה הזאת, חוץ ממוניים מעורפלים כמו קיום, ישות, אלוהים, או "הבסיס המוחלט של הקיום". ברוב המקרים אלה נשארים רעיונות מעורפלים בלי שייפכו להרגשות או חוות חיים.

הגורם השני שקשר אליו מאד, הוא שאנו שקוועים כל כך בתשומת לב מודעת, משוכנעים כל כך שישוג תפיסה צר זה הוא לא רק הדרך האמיתית לראות את העולם אלא גם ההרגשה הבסיסית של עצמנו כיצור מודע, עד כי אנחנו מהופנטיים לחלווטין על ידי ראיית העולם המקוטעת שלו. אנחנו באמת מרגישים שהעולם הוא אוסף של דברים נפרדים שאיכשהו נאספו יחד, או יותר נכון נפרד, ושל אחד מאתנו הוא אחד מהדברים הללו. אנחנו רואים אותם כל אחד לבדו - נולד לבד, מת לבד - אולי כחתיכות או קטיעים של כלל עולמי, או חלקי חילוף של מכונה גדולה. נDIR הוא המקרה בו אנחנו רואים איך כל מה שנראה דברים או אירועים "הולך ביחיד", כמו הראש והזנב של החתול, או הצלילים ושינויו הגoon - עליות וירידות, הפסיקות והתחלות - של קול בוחד המתронן ומזמר לו.

במילים אחרות, אנחנו לא משחקים במשחק של שחור-ולבן, המשחק העולמי של מעלה/למטה, דולק/כבוי, גוף/חליל, ופרט/כלל. במקום זאת, אנחנו משחקים במשחק של שחור-נגד-לבן, או במרביה במקרים, לבן-נגד-שחור. הנה, במיוחד כשהocab הווובייזיט איטי כמו במקרה של יום ולילה או חיים ומוות, אנחנו במיוחד שכצב הוובייזיט איטי כמו במקרה של השלילי של העולם. ואז, בלי שנראה את האלצים להיות מודעים לצד השחור או השלילי של המחוור, אנחנו פוחדים הקשר הבלתי נפרד בין הקוטב החובי והשלילי של המחוור, אנחנו מפסיק שהשחור עלול לנצח את המשחק. אך המשחק של "**לבן חייב לנצח**" מפסיק להיות משחק. זה מאבק - מאבק שנגוע בהרגשה של תסקול כרוני, כי מה שאנחנו עושים הוא לא פחות מטורף מניסיון לשמור על ההרים ולהיפטר מן הגאות.

הצורה העיקרית של המאבק זהה הוא החיים-לעומת-המוות, מה שנראה מלחמת החיים, שאמורה להיות המשימה העיקרית והרצינית של כל היצורים החיים. האשליה הזה ממשיכה בגלל (א) המאבק מצlich באופן זמני (אנחנו ממשיכים לחיות עד שאנחנו מפסיקים) ו(ב) כדי לחיות צריך מאמץ ותחכם, למרות שהוא נכון גם משחקים ולא רק בקרבות. עד כמה שידוע לנו, החיים לא חיים בחרדה מתמדת מפני מחלת מוות כמוני, כי הן חיים בהווה. יחד עם זאת,

הן נלחמות כשהן רעות או כשהן מותקפות. יש להישמר עם זאת משימוש בחירות כמודל להנהגות "טבעית לגמרי". אם "טבעי" פירושו "טוב" או "גבור", אנשים עשויים להתעלות על חיות, אף על פי שלא תמיד הם עושים כך.

היצור האנושי, במיוחד בתרבות המערב, הופך את המוות למלך השדים. הדבר קשור לאמונה הנוצרית הרווחת שלאחר המוות יגיע יום הדין האחרון האיום והנורא, כשהחוטאים יושלכו לזועות האזמנויות של הכרם המצרף או ליסורי הנצח של הגהנות. היום רווח יותר הפחד שהמוות ייקח אותנו לחידלון אין סוף - Caino שואה יכול להיות מין התנסות שכזו, כמו להיות קבור חי לנצח. לא עוד ים זידים, לא עוד אור שמש אמרת ציפורים, לא עוד אהבה וצחוק, לא עוד ים שמיים וכוכבים - רק חשכה לאין קץ.

אל תצעד מעدنות לתוך הלילה הטוב...

זעם, זעם נגד מוות האור.

הדמיון לא יכול לתפוס "פשטן שום-דבר" ולכע עלייו למלא את הריק בפנטזיות, כמו שידעו מניסויים בחסר חשוי, כשהאנשיים נמצאים במצב של חוסר משקל בחדרים אטומים לקול ולאור. במלחמה הרצינית עד מוות שנקראת "לבן חייב לנצח", אם המוות נחשב לנצחון הסופי של השחור על הלבן, אז הריק מתמלא בדמיונות מתוועבים - אפילו הפנטזיה המקובלת עליינו כגן-עדן היא מהסוג המפחיד, כי הדימוי המקובל של אלוהים הוא של סב רציני ומפחיד, יושב על כס מלכותו בארכון עצום, אבל בארמון אתה יכול כמובן "לעלוא" בצורה מכובדת, אבל לא להשתולל משמחה.

זה מאושרים ומפוארים
ימי השבת האינסופיים של המבורכים.

מי רוצה להיות תקוע בארמון, לבוש בגלימה, ולשיר "הלהוויה" לנצח נחים? ברור שהדים מרים הם סמליים לגמרי, אבל כולנו יודעים כיצד מרגישים הילדים בשבת, עם ספר התפילות השחור עם אותיות הדפוס האiomות שלו. אנשים דתיים אינטלקטואליים נגמלים בהתבגרם מהדים מרים הגורעים הלו, אך ביום הילדות הם חילחלו לתוך תת המודע והם ממשיכים לוهم את תחשותינו לגבי המוות.

הרגשה האישית לגבי המוות עוברת התניה על ידי הגישה החברתית, וספק אם קיים אפילו רגש אחד הקשור למיטה שהוא טבעי ומולד. לדוגמה, נהוג היה לחשב שלידה חייבות להיות כרוכה בכאבם, כעונש על חטאם של אדם וחווה או בגלל העונג הרב שכורע בהתעבות. כי האל אמר לחווה ובנותיה "בעצב תלדי בנים". אך, שכולם האמינו שבעת לידה הייתה חובתה של האישה לשובל, הנשים מילאו את חובתן, ורבות עדין ממלאות. הופתענו מכך לנוכח על נשים מחברות "פרימיטיבות" שיכולות פשוט לכrouch ולולדת תוך כדי עבודה בשדה, לנשור את חבל הטבור, לעטוף את התינוק ולהמשיך בדרך. נשים אלו לא היו חסונות מהנשים שלנו, אלא שהייתה להן פשוט גישה שונה. גם האנתרופולוגים שלנו גילו לאחרונה שניתן לשכנע פסיכולוגית يولדות רבות להגיא לידה טبيعית ונטולת כאבים. כאבי הזרים זכו לכינוי חדש - "לחצים", ולאם לעתיד ניתנים תרגילי הכנה להרגעת הלחצים ולשיתוף פעולה עימם. נאמר להן כי הלידה איננה מחלת. בית החולים הולכים רק למקהה של תקלה, ורופאים מתקדמים אףלו אפשרות למטופלות שלהם ללדת בבית.

מוות בטרם עת עלול להתרכש כתוצאה ממחלה, אבל - כמו לידה - מוות שלעצמם איננו מחלת כלל. זהו הסיום הטבעי וההכרחי של חי אדם - טבעי כעלים הנושרים בסתיו. (עלים נצחים עשויים_CIDOU מפלסטי, ויתכן שיגיע היום שבו מנתחים יצליחו להחליף את כל אברינו בחלקי פלסטי, כך שתשיא חי נצח על ידי הפיכה לדגם פלסטי של עצמן). הרופאים צריכים בכך לחזור את האפשרות להתייחס למוות ויסורי, כשם שהתייחסו לידה ו"מכאובייה".

אחרי ככלות הכל, המוות הוא אירוע גדול. כל עוד איננו קרוב, אנחנו נצמדים לעצמנו ולהיינו בחדרה כרונית, גם אם הדבר חבוי בירכתי המות. אך כשמגיע הרגע שהחצמודות הופכת חסרת תועלת, הנסיבות הן אידיאליות להשתחרר לחלוטין. כשהה מתרחש, האדם משוחרר מכל האגו שלו. במהלך העניינים השגרתיים זהה הזדמנויות פז להתעורר לתוך הידע שהעצמי שלך הוא ה"אני" הגדול שמשחק בהיותו היקום - הזדמנויות לשמחה גדולה. אך לפי המנהג הרווח היום, הרופאים, האחים, והקרובי מתאפסים כשהם עוטים מסכה מחייכת, מבטיחים לחולה שהוא יחלים במהרה, ובעוד שבוע או בעוד חודש הוא ישוב הביתה או יצא לחופשה על חוף הים. גרווע מקר, לרופאים אין את התפקיד ולא את ההכשרה הדורשים על מנת לטפל במות. הקומר הקתולי נמצא במצב טוב בהרבה: הוא יודע לרוב בדיקות מה לעשות, בלי גמגומים,

היסוסים ובירבורים. אבל הרופא אמר לדחות את המוות בכל מחיר – כולל חסכנות חייהם של המאושפז ובני ביתו.

אנדרה קומראסאו אמר פעמיים שהוא מעדיף למות עשר שנים מוקדם מדי מאשר עשר ד考ות מאוחר מדי – מאוחר מדי, חלש ומסומם מדי מכדי לנצל את האפשרות להשתחרר. "אני תפילה" הוא אומר "שהמוות לא יבוא וייתפס אותי גמור" – כמובן, לפני שארפה את אחיזתי מן החיים. זו הסיבה גם שגורדייף, אותו חכם-פוחז, כתב בספרו "הכל ושום דבר":

הדרך היחידה להצלת יצרי כדור הארץ תהיה להשתילשוב לתוכם איבר חדש... עם תכונות כאלה שכל אחד מהם אומללים יוכל במהלך קיומו לחוש ולהיות מודע כל הזמן לוודאות הבלתי נמנעת של מוותו שלו, כמו גם של מוותם של כל מי שהוא או אליו הוא מודע.

רק תחושה צוּ ומודעות צוּ עשויים להשמיד את האגויזם שהtagבש אצל האנשים.

בצורה שאנו מתייחסים כתע למוות, הדבר נשמע כמו מרשם בדוק לסייע לילה. אבל מודיעות מתמדת למוות מראה את העולם כמו שהוא זורם ואוורירי, כמו מסכים דקיקים של עשן כחול מיתמר באוויר – באמת אין שום דבר לתפוס ואין מי שיתפוס אותו. זה מಡכא רק כל עוד שורדת הדעה שאולי יש דרך לתקן זאת, לדחות זאת ولو רק עוד פעם אחת, או התקווה שיש לך, או שאתה,izia מהן אגו-נפש שתשרוד לאחר מות הגוף. (איני אומר שאין המשך אישי לאחר מות הגוף – אלא רק שהאמונה בכך מנציחה את השיעבוד שלנו).

זה לא אומר **ש אסור לנו** לפחד מהמוות, כמו שלא אמרתי שאסור לנו להיות אונוכיים. דיכוי והדחקת הפחד מהמוות רק מעצים אותו. העניין הוא רק לדעת, מעבר לכל צל של ספק, ש"אני" וכל יתר ה"דברים" שקיים כרגע ייעלם, עד שהדעת הוא גורמת לך לשחרר אותם – לדעת את זה **עכשו** בטחון, אולי הרגע נפלת מן הצוק בגרנד קניון. למעשה, שנולדת נבעת מסוף התהום, ולא יעזר לך אם תתפос את הסלעים שמתדרדרים יחד איתך. אם אתה פוחד מהמוות, תפחד. העניין הוא לילכת עם זה, לתת לך להשתלט עליך – פחד, שדים, כאבים, חלופיות, התפרקות, הכל. ואז מגיעה ההפתעה שלא יכולת להאמין בה עד עכשו: אתה לא מת כי אף פעם לא נולدت. פשוט שכחת מי אתה.

כל זה קורה הרבה יותר בנסיבות עם קצת עזקה מידידים. כשאנו ילדים, העצמי האחרים שלנו – משפחה, חברים ומורים, עושים ככל יכולתם לטפח את

אשלית הנפרדות שלנו – עארים לנו להיות בלוף אמיתי, זאת המשמעות האמיתית של להיות "real person". המילה person בא מהמילה הלטינית persona, שהיתה במקור מסיפה עם מגביר קול באיזור הפה, אשר היה(persona) בשימוש שחקני התיאטרון הפתחו ביון ורומי העתיקות, המסיפה שדרכה (per) יצא הקול (sonus). עם בוא המנות אנחנו מסירים את האישיות, ה Persona, כמו שחקן המסיר את המסיפה והתלבשות בחדר הלבשה מאחורי הקלעים. וממש כשם שחבריו מגיעים לאחורי הקלעים לברך אותו על הרופעה, כל ידיו של אדם צריכים להתקבץ סביב הדוי שלו לסייע לו להחלץ מתפקיד חיון, להרים בתשואות על הרופעה, יותר מזה, להגיד עם שפניה או בטקס פולחני (לפי הטעם) את היקיצה הגדולה של המות.

יש דרכים רבות נוספות שבחן משחק הלבן-נגד-השחור הופך למשחק "לבן חייב לנצח", כמו במאבק המציאות, הן תלויות בהתעלמות, או בסינוון מחוץ למודעות, של התלות ההדדית בין שני הצדדים. ברור מאליו שבאופן מואר גם זה חלק מהמשחק של שחור-ולבן בעצמו, כי השיכחה או ההתעלמות מן התלות ההדדית היא חלק ה"התחבאות" במשחק המחבראים. מצד שני, משחק המחבראים הוא המשחק של שחור-נגד-לבן!

בתוך דוגמא, בואו נבחן קטע של מדע בדיוני שהופך במהירות למדע מעשי. ניתן לראות את המדע היישומי בתווך המשחק של סדר-נגד-מקניות, במיוחד בקייברנטיקה – המדע של הפיקוח האוטומטי. באמצעות חיזוי מדעי וישום טכנולוגי שלו, אנו מנסים להגיע לשילטה מקסימלית על הסביבה ועל עצמנו. ברפואה, תקשורת, ייצור תעשייתי, תחבורה, שוק ההון, המסחר, שיכון, חינוך רפואי הנפש, קריינטולוגיה, ומערכות המשפט אנחנו מנסים ליצור מערכות אל-כשל, למניעת שגיאות אפשריות. ככל שగוברת עוצמת הטכנולוגיה, כן הופך הצורך בפיקוח צזה חיוני יותר ויותר, כמו תקנות בייחון הנדרשות במטוס סילון, והעניין מכל, התיעצויות בין טכנאים בכור אוטומי, כדי לוודא שאיש לא ילחץ בטעות על הכפתור האדום. השימוש בכלים רביעי עצמה, על האפשרות העצומות לשינוי האדם והסביבה הגלומות בהם, דורך יותר ויותר חקיקה, רישי ושיתור, וכן הליכים מסובכים יותר ויותר לפיקוח ושמירת הנהלים והרישום. באוניברסיטאות גדולות, למשל, ישנו סגן נשיא הממונה על הקשר עם הממשל וצוותים גדולים של מזכירות לתמימותם עם הררי הנירית שהקשר הזה יוצר. לעיתים נראה, שהרשומות שאמורות לreau מה קרה, הופכות להיות חשובות יותר מהנושאים שהן מתעדות. רשומות הסטודנטים במשרדי הרשם

נשמרות תחת אבטחה כבדה, אפילו הספרים בספריה לא נשמרין כל כך – אלא אם כן הם נדירים או מסוכנים. כך הופכים גם משרדי המינהלה לבניינים הגדולים והמרשימים ביותר בקמפוס, חברי הסגל מוצאים שחלק גדול והולך מזמן ההוראה והמחקר שלהם מוקדש לפגישת וועדות ומילוי טפסים, המיעדים רק לביורוקרטיה של ניהול המוסד.

נסיבות דומות, נהיה קשה יותר ויותר לנוהל עסק קטן, שאנו יכול להרשות לעצמו לטפל בנירית הפיננסית והמשפטית של עסק ولو הפטוט ביותר נדרש היום לנוהל. קלות הפניה דרך אמצעי תקשורת המוניים כמו טליזיה, רדיו, ספרים וירחונים מאפשרים לייחד בעל יכולת הגיעו ליותר מיליאונים. הטלפון ורשות הדואר מאפשרים לחלק ניכר מן המיליאונים להגיב לדברים - הדבר עשוי להיות מחייב ומשמח, אלא שאין שום אפשרות לענות להם באופן אישי - בפרט כשמדבר בפניות לקבלת עצה בעלת אופי אישי או יהודי. רק הנשיא, ראש הממשלה או ראשי חברות ענק מסוגלים להרשות לעצם את הוצאותיהם והמנגנון הנדרשים לתגובה כה רבה.

המahirות והיעילות של התchapורה באמצעות הקבישים המהירים ודריכי האויר מגבילות בדרכים רבות את חירות הנסעה. יותר ויותר קשה להלך ברגל, מחוץ ל"שמורות לטילים" בפארקים מגודרים. אבל, בפרק הקרוב לביתי יש בכניסה שער ועליו כתוב: אסור להבעיר אש, אסור להכנס כלבים, אסור לצד, אסור לעשן, אסור לרכב על סוסים, אסור לשחות, אסור לכבש (את זה לא ממש הבנתי), מותר לעורר פיקניק רק בשטחים המסומנים. קילומטרים של מה שהיה חוף פתוח ונגיש הופך להיות איזורי האסורים לכינסה משעה שש בערב, כך שאי אפשר לחנות שם ולעורר הילולות לאור הירח. וכך גם לא ניתן לשחות מחוץ לתחום חמישים המטר שנשמר על ידי המציג, ולא להתקדם יותר מכמה עשרות מטרים לעומק הים. הכל למען "ביטחונות תחילת" ולמען חיים חסרי סיכון.

נסה רק לשוטט לאחר החשיכה באיזור מגורים אמריקני מהוון. אם תצליח לחדר את גדרות התיל לאורך הכביש מהיר, ותחילה לשוטט לאורך רחוב נעים, יתכן בהצלת שיפנו אליו בתקיפות מתוך מכונית שיטור: "לאן אתה הולך?". שוטטות ללא מטרה היא פעילות חשודה ובلتוי רצינאלית. אתה בטח נוד או פורץ. אתה אפילו לא מטייל עם כלב! "כמה כספ יש איתך?". ברור שלא יכולת להרשות לעצמר, הייתה נסע ولو בתחרורה ציבורית, ואם יש לך רק מעט

כספר או אין לך בכלל, ברור שאתה קבוץ ומטרד. פורץ מסודר יגיע לשכונה עם רכב מהודר.

בימינו, נסיעה מסודרת פירושה לעבר מנוקודה לנוקודה במהירות הגדולה ביותר שעדיין בטוחה לתנועה, אך הנקודות שמאגים אליהן היום בקלות גדשות יותר ויותר באנשים ורכב חונה, ולכן פחות כדי לנסוע ולראות אותן, ומסיבות דומות פחות ופחות נוח לנוול עסקים במרכז הערים הגדולות. נסיעה אמיתית תובעת מksammons של שיטוט לא מתוכנן, כי אין שום דרך אחרת לגלוות הפתעות ופלאים, שלפי דעתם הם הסיבה הטובה היחידה לא להשאר בבית. כפי שכבר נאמר, תעבורה מהירה בין נקודות הופכת את כל הנקודות אותה נקודה. חוף ואיקיקי בהוואי הוא רק גירסה מעורבת של חוף אטלנטיק סיטי, בריטון ומיאמי.

אף על פי שהבית הוא המקום בו מתרחשות היכי הרבה תאונות, במקום לשחרר אותנו לאויר ציפוריים, הייעילות הגוברת של התקשרות והשליטה על הרתנהגות האנושית, מקרעת אותנו כאילו הינו פטריות. כל המידע יגיע באמצעות טלוויזיה סופר-ריאליסטית ואמצעים אלקטרוניים אחרים הנמצאים כתיבת בשלבי תכנון או רק בדיון. מצד אחד הדבר אפשר לאדם להגיע לכל מקום בלי לazor – אפילו למחוזות מרוחקים בחלל. אך יהיה זה אדם מסווג חדש – אדם עם מערכת עצבים חיצונית עצומה שנמשכת החוצה עוד ועוד עד אין סוף. מערכת העצבים האלקטרונית זו תהיה מקשורת בצוואר כזו שלכל הפרטים המחברים אליה תהיה נטייה לחשוב אותן מחשבות, להרגיש אותן ורגש ולחחות אותן חוות. אולי יהיו טיפוסים מתמחים, כמו שיש בגוף תאים וابرאים מתמחים. אבל הנטייה של כל הפרטים תהיה להתאחד לגוף בי-אלקטרוני מאוחד.

בואו נתבונן באמצעים המדמים המשמשים לעיקוב, אמצעים הנמצאים בשימוש במשרדים, מפעלים, חניונות ועל קווי תקשורת כמו דואר וטלפון. באמצעות הטרנסיסטורים וטכנולוגיות המיזעור, אמצעים אלו הופכים קשים לזיהוי ורגשים יותר ויותר לכל רחש אלקטרוני. כל זה מוביל אותנו לכך הפרטיות, עד שיתכן שיהיה לאדם קושי להסתיר את מחשבותיו. בסופה של דבר, לא ישאר מי שתהיה לו דעה مثل עצמו: תהיה רק דעת-קהליה אחת גדולה וסבוכה, בעלת כוחות שליטה וניבוי כה עצומים עד שהוא תוכל לדעת בעצם את עתידה לשנים רבות מראש.

אך ככל שתדע את העתיד יותר בודאות וביתר פירוט,vr ניתן לומר שכבר חוות אותו. ברגע שההתוצאה של המשחק ברורה, אנחנו מפסיקים אותו

ומתחלים מחדש. זו הסיבה שאנשים רבים מתרגדים שיקראו את עתידם: לא מפני שהгадת עתידות היא אמונה טפלה או מהחשש שהנבי יהיה מפחיד, אלא פשוט מפני שככל שהעתיד ידוע יותר בטחון, פחות מפתיע ופחות מהנה לחיות אותו.

באו נשטעש בעוד פנטזיה דומה. הטכנולוגיה צריכה לנשות לשומר על האיזון בין האוכלוסייה האנושית ובין המשאבים שעומדים לרשותה. הדבר יצריך מצד אחד פיקוח יŁודע מטעם המדינה, ומצד שני פיתוח מוצרי מזון חדשניים מן האדמה, האוקיינוסים והחול, כולל בודאי מיחזור הפרשות והפיקתם לחומריים מזינים. אך ככל מערכת מסווג זה ישנו איבוד אנרגיה הדרגתני. ככל שידללו המשאבים, תידלל האוכלוסייה בהתאם. אם, באותה עת, ירגע עצמו הגזע כגוף-נפש אחד, הדבר הזה יראה את עצמו מצטמק והולך עד שהפה האחרון יאכל את הפירור האחרון. אבל יתכן גם שהרבה לפני הסוף, אנשים יהפכו להיות לדגמי פלסטיק עמידים של אנשים, בלי צורך במזון. אבל האם זה לא בדיק כמה מות של המין האנושי, כשבמרחבי הזמן מהדहדים רק הדי פלסטיק של עצמנו?

אצל רוב האנשים החיים כתעט, מעוררים דמיונות העתיד הללו התנגדות עזה: אובדן הפרטיות והחרחות, הגבלת הנסיעות, והמעבר מבשר ודם, עצ ואבן, פרות ודגים, קולות ומראות, לחיקוי פלסטי אלקטרוניים וסינטטיים. האמן וה动员קי מוציא את עצמו יותר ויותר מהתמונה כשהוא יוצר שכפולים של יצירותיו המקוריות שנעשהים יותר ויותר נאמנים למקוריהם. האם שכפול מכני כזה יחליף גם את השכפול הביוווגי באמצעות מיזוג תאיהם? בקיצור, ניתן לשאול האם הצעד הבא באבולוציה יהיה הפיכת האדם ללא יותר מאשר תבניות אלקטרוניות?

התסריטים האלה עשויים להשמע כה רחוקים עד שאין טעם להתלבט בהם. אבל במובנים כה רבים הם כבר כאן, כמו שראינו, השינוי הטכנולוגי והחברתי מואצים יותר מכפי שנרצה להזות. הפופולריות של המדע הבדיוני מוכיחה את המשיכה של בעיות כאלו, ורוב סיורי המדע הבדיוני הם למעשה פרשנות על ההוויה, כי אחת הדרכים הטובות ביותר להבין מה קורה היום הוא לבצע אקסטרופולציה לעתיד של מה שקרה כתעט. מה ההבדל בין מה שקרה מצד אחד, ובין כיוון ההתפתחות מצד שני? אם אני טס מלונדון לניו יורק, אני נع בכיוון מערב עד לפני שאני עובר את חופה בריטניה.

למදע הבודיוני בו השתעשענו, יש אם כן מוסר הascal כפול וחווב. הראשון הוא שאם רוצים שהמשחק של סדר-נגד-מקירות ימשיך **בתוֹר** משחק, אסור לסדר לנצח. ככל שגדלים החיזיו והבקרה, באזזה מידה פוחת העניין במשחק. אנחנו מתחילהם לחפש משחק חדש עם תוצאה פחות בטוחה. במילים אחרות, עליינו **להתחבא** שניית, אולי בצורה חדשה, ואז לחפש באופן חדש, כי שתי הפעולות יחד יוצרות את המחול של פלא המציאות. לעומת זאת, גם למקירות אסור לנצח, והוא נראה גם לא יכולה לנצח, כי הקוטיות של סדר/מקירות היא נראה מהסוג של פועל/מושך ושל מעלה/מטה. יש אסטרטגיות שטוענים שהיקום התחיל במשמעות שהוביל את כל הгалקסיות לחיל, ושם, עקב אנתרופופיה שלילית, הן מתפרקות לעד לкриינה אחידה. קשה לי לקבל את הדעה הזאת. הסיבה היא נראה אמונה מטפיזית בסיסית שלי, כי מה שקרה פעם אחת יכול תמיד לקרות שנית. אין הכרח שהיא זמן לפני המផץ הראשון ואמן אחרי התפרקות הסופית, אלא שהזמן (כמו החלל) מתעקם חזרה סביב עצמו.

הנחה זו מוצאת חיזוק במסר ההascal השני של הבודיניות הלו, שמפטייע עוד יותר. כאן מתחילה האימרה, שככל שהדבר משתנה והולך הוא נשר אותו דבר. במובן מסוים שניוי הוא אשלייה, כי **אנחנו תמיד נמצאים בנקודת שבחה כל עתיד עשוי להתרחש!** אם המין האנושי יפתח מערכת עצבים אלקטרוניות, מחוץ לגופות האנשים, ויעניק לכולנו שכל אחד וגוף גלובלי אחד, זה יהיה דומה באופן מדהים למה שהתרחש כשהתאים התארגנו לגוף האדם. כבר עשינו זאת.

זאת ועוד, תא הגוף שלנו, ומרכיביהם הקטנים ביותר, מופעים ונעלמים כשם שגלי אור רוטטים וכמו שאנשים עוברים מלידה למות. גוף האדם הוא כמו מערבולת מים: נראה שיש לה צורה קבועה, הנקראת מערבולת, אבל היא קיימת בבדיקה מפני שאין מושום מים לא נשאים בה קבועים. אותן מולקולות ואטומים של מים הן גם "מערבולות" – תבניות של תנוצה שלא מכילות שם "AMILIO" קבוע ובלתי משתנה. כל אדם הוא צורה שמתבלט מן הזרם – זרם מפליא של חלב, מים, לחם, בשר בקר, פירות, ירקות, אור, קרינה – וכל אחד מלאה הוא זרם בעצמו. כך גם בנוגע למוסדות שלנו. ישנו "קבוע" בשם האוניברסיטה של קליפורניה שבה שם דבר לא קבוע: סטודנטים, מרצים, מינהלה, ואפילו בניינים בהם וholes, ומשארים את האוניברסיטה עצמה רק כתהlixir מתמשך, תבנית של התנהגות.

בנוגע לכוחות ניבוי ובקרה, הארגניזם האינדיביזואלי השיג אותם כבר במידה שהדיהימה בודאי את נאורוניים, יוזמי כל העניין. ואם נשכפל את עצמנו

בתוך תבניות מכניות, פלسطיות ואלקטרוניות, זה לא יהיה דבר ממש חדש. כל מין מתפתח, מתבונן וודאי בחשש באוטם פרטיהם שמראים ראשונים סימני שינוי, ומתייחס אליהם כמסוכנים או כמשוגעים. בנוסף, השיכפול החדש והבלתי צפוי וודאי איננו משונה יותר מגוון השיטות שקיימות בעולם החי – הטרנספורמציה המדහימה של זחל לפרפר, או ההסדר שקיים בין הדברים לפרחים, או המערכת המיציקה אבל מסובכת להפליא של יתושים האנופלס.

אם כל זה יסתיים בכר שהמין האנושי לא ישאיר ביקום יותר מאשר עקבה של מערכת תבניות חשמליות, מדוע זה צריך להטריד אותנו? כי הרי **זה בדיק מה שנחנו כתעט!** בשר או פלסטי, תבונה או מכניות, עצבים או חוטים, ביולוגית או פיזיקה – הכל מגיע בסופו של דבר למכלול האלקטרונים הנהדר, זה שברמה המקורסוקופית מציג את עצמו לפני עצמו מכלול הצורות וה"חומרים".

אר הבעה הבסיסית של הקירנטיקה, זו שהופכת אותה להצלחה/כשלון אינסופי, היא הבקרה על תהליך הבקרה עצמו. כוח איננו בהכרח חוכמה. יכול להיות לי שליטון אבסולוטי על גופי ועל סביבתי הפיזית, אבל איך אשלוט על עצמי כדי שאמנע מעשי שנות ושגיאות בניצול השליטון שיש לי? גנטיקאים וגאורולוגים יגעו אולי לנקודה בה יוכל לייצר כל סוג של אופי אנושי לפי הזמנה, אבל איך יוכל לדעתizia סוג אופי יהו נחוצים? חברה חלוצית זקופה לאינדיבידואליסטים קשוחים ותוקפניים, בעוד שלחברה עירונית תעשייתית נחוצים אנשי צוות חברותיים ושיתופיים. בזמן שמתחוללים שינויים חברותיים מהורים, איך ידוע הגנטיקאים לחזות את שינוי הטעם, המזג, והмотיבציה שהוא דרושים בעוד שנים או שלושים שנה? זאת ועוד, כל אקט של התערבות במרחב הטבעי משנה אותו בדרכים שאין ניתנות לחיזוי. צור אנושי שספג אני ביוטיקה שונה מהচור שהוא לפני כן, כי התנהלות המיקרו ארגניזמים שלו השתנה באופן מהותי. ככל שמתערבבים יותר, כן צריך לנתח כמהות גדרה והולכת של מידע מפורט על תוכאות ההתערבות בעולם שפרטיו רבים מספור ארגונים זה זה באופן בלתי ניתן להפרדה. כבר היום כמויות המידע, אפילו במידעים המתמחים והמצויצמים ביותר, כה גדולות עד כי אין אדם שיש לו פנאי לקרוא את כלו – ובוודאי שלא לקלוט את כלו.

כשהטכנולוגיה פותרת בעיות, היא יוצרת בעיות חדשות, ונראה שכמו "עליזה בארץ המראות" נוצר علينا לרצץ מהר יותר ויותר כדי להשאר במקום. השאלה היא, האם התקדמות טכנולוגית "מגיעה لأن שהוא" במובן של הגברת ההנאה ושמחה החיים. ברור שברגע של שינוי יש רגש של חודות שחרור – זה

קורה בפעמים הראשונות שימושים בטלפון, רדיו, טלוויזיה, מטוס סילון, תרופה פלא או מכונת חישוב. אך מהר מאד החידושים הופכים להיות מובנים מאליהם, ואנו מוצאים את עצמנו במעקה בשל מצבים מביצים חדשניים שנוצרים בגלל המכנים. נשיא מצחיח של מכללה התלונן פעם באזני: "אני כל כך עסוק שאני עומד לknoot מסוק". "טוב", עניתי לו, "כל עדת תהיה הנשיא היחיד שיש לו מסוק, יהיה לך יתרון. אבל לא כדאי לך לknoot אותו. כולם יצפו ממר לעבוד קשה יותר".

אין ספק שהתקדמות הטכנולוגית מרשימה מנוקדת המבט קצרה הטווה של הפרט. בדברוacadem קשיש בשנות השישים, אמר סיר סדריק הרדויק שהדבר היחיד שעליו הוא מתחרט הוא שלא יכול להיות בתקופת המלכה ויקטוריה – אבל עם פניצילין. אני עדין מלא הכרת תודה על כך שאני פטור מעונשם של רופאי השיניים של ילדותי, אבל אני מכיר בכך שהתקדמות בשטח אחד כרוכה בהתקדמות בכל השטחים האחרים. לא יכול להיות לי פניצילין או אמצעי אילוחש מודרניים ללא תעופה, אלקטרוניקה, תקשורת המוניים, אוטומטיות, וחקלאות מתועשת – שלא לדבר על פצחה אוטומטית ואמצעי לחימה ביולוגית.

במבט כולל ורחב, כל המבצע של "כיבוש הטבע" נראה יותר ויותר כחזון תעשיים – האצת קצב החיים ללא שינוי בסיסי במיקום, ממש בדברי המלכה האדומת של עלייה. קידמה טכנולוגית היא דרך להאט מהר יותר ויתר, בגלל האשליה הבסיסית שהאדם והעולם, הארגניזם וסביבתו, השולט והנשלט נפרדים ושונים זה מזה. היינו אולי יכולים "לכבוש" את הטבע לו יוכלו קדם, או בו זמנית, לכבות את טבענו אנו, למחרות שאין לנו רואים את הטבע האנושי ואת הטבע "הלאומי" כזהם כלל ועיקר. כך אנחנו גם לא רואים כי "אני" כיווד ששלט הוא אותו ברנש שהוא ה"עצמי" הידע והנשלט. קליפת המוח היא מגנון היזון חזר המודיע לעצמו והוא המאפשר לנו לחוות את האשליה שאנו שתי נפשות בגוף אחד – נפש רציונאלית ונפש חייתית, רוכב וסוסו, בחור טוב עם אינסטינקטים בריאים ורגשות נאצלים מצד אחד ומנוול עם תאוות טורפניות ותשוקות בלתי ניתנות לריסון מצד שני. זהו המקור לצביות המתבססת להפליא של אשמה וחרטה, ולמעשי האכזריות הנוראה של הענשה, מלכמתה, ואפילו העינוי העצמי הנקרא עמידה לצד הנפש הטובה כנגד הרעה. ככל שהוא מצדד בעצמה, כן מגלת יותר הנפש הטובה את צילה האפל חלק בלתי נפרד ממנה, וככל שהיא מתכחשת לצל, כך היא הופכת להזהה אליו.

וכך, במשר אלפי שנים, הייתה ההיסטוריה האנושית עימות עקר עד בלי די, חיוון מבויים להפליא של נצחות וטרגדיות, מבוססות על הטאבו התקיף נגד היהודאה בעובדה שחזור הולך עם לבן. העולם, אולי, מעולם לא הלה כל כך הרבה לשום מקום בצורה כל כך מרתתקת. כמו טווידלים וטווידלדו **שהסכימו** לעורר מלחמה, התכוונה העיקרית במשחק השחור-לבן היא ההסכמה בשתייה בין המשתתפים להסתיר את אחדותם, ולהיואות שונות ככל הניתן. הדבר דומה לקרב שמבויים על הבמה בכשרונם כה רב עד שהקהל מוכן להאמין שהקרב הוא אמיתי. מאחרי ההבדלים הנראים לעין נחבות האחדות הסמוייה של מה שנקרה בזדונתו ה"עצמי", האחד-לא-שני, **המה** **שקיים והכל** **שקיים** שמסווה את עצמו בצורה אתה.

אם באמת קיימת אותה אחדות בין עצמי ואחר, פרט וכלל, איך הפכה דעתנו כה צרה עד שהדבר נעלם מעינינו?